

Serrat, cançó inacabada

El 18 de febrer de 1965 Salvador Escamilla presentava per primer cop a les ones Joan Manuel Serrat

Joan Manuel Serrat | Xavier Mercadé

Joan Manuel Serrat commemora els 50 anys de la seva primera actuació en públic amb cinc concerts en directe al Festival Grec, del 4 al 8 de juliol. El cantautor del Poble Sec viu un moment del tot retrospectiu, iniciat amb la publicació del seu últim treball discogràfic, *'Antologia desordenada'* (<http://www.enderrock.cat/noticia/9693/joan/manuel/serrat/anys/cancons>) (Sony Music, 2014), i acompanyat de l'exposició *'Serrat: 50 anys de cançons'* (<http://www.enderrock.cat/noticia/10437/anys/serrat/arts/santa/monica>) a l'Arts Santa Mònica de Barcelona, que es pot visitar fins al setembre.

A la revista Enderrock (<http://www.enderrock.cat/quiosc/exemplar/415>) d'aquest mes de juliol podreu trobar un article extens, *50 anys de cançons al cor*, d'un dels comissaris de l'exposició de l'Arts Santa Mònica, Lluís Marrassé. El reportatge s'acompanya també d'una tria dels objectes exposats, seleccionada pel documentalista i col·leccionista Fermí Puig, un altre dels comissaris de l'exposició que, a més a més, hi ha aportat el 70% del material expositiu. Puig era present al concert de diumenge de la tanda de cinc que **Serrat** està oferint al Grec, i del qual tot seguit passem a fer la crònica.

La tria del repertori dels concerts al Grec té certa relació amb l'exposició: tant a l'un com a l'altre es pot escoltar les seves primeres cançons (a l'exposició en versions inèdites), temes com el que obria el recital al Teatre Grec, una *Cançó de bressol*? on recordava la seva mare Ángeles, i altres de més conegudes com *Cançó de matinada*? o la primeríssima cançó de totes les que ha compost, *Ella em deixa*? -romàntica com poques: *'...Tu, flor adorada, llum del meu racó, cançó inacabada que*

ha compost el meu amor'. El concert però no va oblidar cançons més recents com 'El teu àngel de la guarda', del disc *Mô* (Sony BMG, 2006) .

Flanquejat pels seus admirats **Josep Mas 'Kitflus'** i el mestre **Ricard Miralles, Serrat** anava endinsant-se en material sensible com 'De vez en cuando la vida', 'De cartrón piedra' i 'Mi niñez', aquells paisatges suspesos en el temps de les cançons, on es viu '*sin nada que olvidar porque ayer aprendí a volar perdiendo el tiempo de cara al mar*' i ajuden a agafar aire en el record de '*¿con quién y dónde fue mi niñez?*'. Precisament va dedicar 'Niño silvestre' als milions de nens pobres oblidats del món, 'els nens explotats laboralment, sexualment, els que fan de nens soldats, assassinats per a prendre els seus òrgans com a mercaderia'. I aquesta cançó va enllaçar amb contrastat aire de swing amb 'Algo personal', fent passar el públic de la foscor a posar el focus en les fosques intencions dels maleïts homes de palla.

La darrera part del concert es va omplir de moments lluminosos, com el goig i la pena continguts a la cançó 'Helena', els moviments de *crooner* i la fal·lera del 'Barcelona i jo', la mirada còmplice prèvia amb **Miralles** per cantar amb alegria 'Para la libertad', la vida al rebost que reneix de nou a 'Pare', la guitarra a l'esquena amb 'Me'n vaig a peu' i sobretot el següent díptic inoblidable. El va iniciar amb la cançó 'Mediterráneo', que va despertar la primera gran ovació de la nit. Era la manera que entrés per interpretar a duet l'altra cara de la moneda mediterrània, la meravellosa 'Plany al mar'. Ai qui ho hauria dit a **Sílvia Pérez Cruz**, quan versionava 'Menuda' per al projecte *Immigrasons*, que acabaria compartint escenari diverses vegades amb el mestre de la cançó, rendit als seus encants vocals i interpretatius, com mitja part del públic que es va posar dret per a l'esdeveniment.

El tram final va ser una bateria d'èxits de **Joan Manuel Serrat**, que va tornar a agafar la guitarra per defensar 'Hoy puede ser un gran día' i, després de les ovacions de rigor davant el mestre absolut de la composició de cançons, diguem-ne cantautor i poeta també si cal, va seguir amb 'Seria fantàstic', 'Fiesta', 'Paraules d'amor' i 'Caminante'. Esperem que heretin els desheretats per molts anys més aquestes fantàstiques cançons de **Serrat**, perquè com ell canta: '...Seria fantàstic que res no fos urgent. No passar mai de llarg i servir per quelcom. Anar per la vida sense compliments anomenant les coses pel seu nom. Cobrar en espècies i sentir-se ben tractat i pixar-se de riure i fer volar coloms...'. Al Teatre Grec n'hi van volar uns quants.